

N:o 134.

Af herr **P. O. Lundell** m. fl., *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om sådan ändring i gällande lagstiftning angående utsökningsärenden, att utmätning äfven i enskilda utsökningsmål må kunna utföras af fjerdingsman m. m.*

Ett ofta påpekadt missförhållande, som förefinnes i vår utsökningslagstiftning, är de stora omkostnader, som föranledas af exekutiva åtgärder å landsbygden, äfven då det gäller uttagande af mycket små belopp.

Detta förhållande har föranledt upprepade motioner till Riksdagen i syfte att få de öfverklagade oegentligheterna afhjelpa, utan att något resultat hittills vunnits. Vederbörande utskott hafva erkänt det öfverklagade missförhållandet, och Andra Kammaren har åtminstone en gång fattat beslut om skrifvelse till Kongl. Maj:t i ärendet, men i båda kamrarne har detta icke vunnit bifall.

De framställda yrkandena hafva i hufvudsak afsett att åstadkomma sådana stadganden, att mindre exekutiva åtgärder skulle få utföras af inom kommunen boende fjerdingsmän eller stämmingsmän, och att under rättelser om förestående utmätningar skulle kunna meddelas genom allmänna posten.

Antagligen har motståndet i Första Kammaren varit beroende på det outvecklade skick, hvari fjerdingsmanstjensten allt hittills befunnit sig, och att postföringen å landsbygden varit långsam och mindre regelbunden.

I fråga om fjerdingsmansinstitutionen har denna utan tvifvel genom den lag och instruktion af den 29 september förlidet år, som med detta

års ingång blifvit gällande, vunnit en sådan utveckling, att mindre exekutiva ärenden äfven i enskilda mål numera böra kunna lemnas dem till utförande, lika väl som då det gäller uttagande af böter, krono- och kommunalutskylder.

Likaledes är ock postgången å landet i vida bättre skick nu än för få år sedan.

Jag vågar ock tro, att i Riksdagen skall finnas ett lifligt intresse för att, om så ske kan, borttaga ett ondt, som ofta kan drabba de fattiga i glest befolkade landsdelar. Det kan väl sägas, att sådana svårigheter, som föranledas af exekutiva åtgärder, ofta äro sjelfförvållade, men äfven då bör straffet icke vara hårdare, än brottet ger anledning till, hvilket nog nu oftast är fallet i detta hänseende. Men mången gång kunna ock genom olyckor och motgångar dylika trångmål träffa äfven dem, som med all den förmåga de ega söka hålla sig uppe under striden för tillvaron, och man bör då icke lägga sten på börda.

Till följd deraf att utmätningsmannen på landet ofta kan vara boende 10 å 15 mil från förrättningsstället, och att i vissa delar af vårt land samma afstånd kan förefinnas till närmaste länsman, och då härtill kommer, att vittnen användas bosatta i förrättningsmannens hemort, så kunna exekutionskostnaderna uppgå till orimliga belopp i förhållande till det som utsökes, då nemligen uttagande af 10 å 20 kronor kan medföra i omkostnader 75 å 100 kronor, och det till och med då den lagsökte kan skaffa penningar, så att det utmätta godset icke behöfver försäljas. Då man nu vet, hvad en sådan summa betyder för en fattig torpare eller mindre hemmansegare, kan man lätt förstå, att ett sådant förfarande för honom kan blifva rent ruinerande.

De svåraste af dessa missförhållanden böra kunna afhjelpas derigenom, att i vår utsökningslag och med denna sammanhörande författningar samt i instruktionen för fjerdingmän införas sådana stadganden, att till fjerdingmän må kunna uppdragas att verkställa utmätning och delgifning äfven i enskilda exekutionsärenden, och att underrettelser om utmätningsförrättningar må kunna meddelas genom posten. Äfvensom att så stadgas, att, då dylik förrättning företages af kronofogde eller länsman, dylik förrättningsman icke får beräkna större omkostnader, än som skolat utgå om vederbörande fjerdingzman åtgärden utfört, så vida det utsökta beloppet icke öfverstiger 150 kronor.

På grund af hvad vi sålunda anført, få vi vördsamligen föreslå,

det Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes i utsökningslagen

af den 10 augusti 1877, kongl. förordningen den 12 juli 1878 angående ersättning till utmättningsmän m. fl. i enskilda mål och dermed sammanhörande författningar införa sådana bestämmelser, som här förut angifvits.

Stockholm den 28 januari 1900.

P. O. Lundell.

Joh. Er. Nordin.

Sam. Söderberg.

Alfred Petersson.

Adolf Johansson.

I motionens syfte instämma:

Ollas A. Ericsson.

D. Persson
i Tällberg.